

«Ara que ja ens tenim una mica de confiança, i sense posar-te en un compromís... Dius que t'has llegit algunes obres meves, cosa que t'agraeixo i alhora em fa una mica de vergonyeta... No et sentis obligat a respondre'm, ni a fer-me l'aleta... De les que has llegit, n'hi ha alguna que t'hagi agradat?»

«Nen! Ja m'he llegit l'obra... Però què has escrit?! És collonuda! Collonuda! Molt bé, nano, molt bé! M'ha fet pensar en la *Vella, coneguda olor*... Et diré una cosa: no he volgut mai dirigir cap obra, ni meva ni de ningú. Però si mai hagués de dirigir-ne una, voldria que fos la *Calores*. Ah!, i aquesta obra s'ha de publicar. No t'amoïnis: jo me'n cuido.»

«“Ara mateix, ara mateix...” , això és una redundància, cony! I “marxem, marxem” tots, no fos cas que si un dia decidíssim “anar-nos-en” ens hagués de reprendre l'agutzil!»

«Em sembla que no m'he fet mai un cafè amb aquesta cafetera. Ni amb aquesta, ni amb cap altra. De fet, aquí cuino molt poc. Vaja, com a casa, a Barcelona... La senyora Esther em cuina i em manté viu. Quan tornem li

demanaré que ens faci una truita de patates i que ens deixi amanits uns sonsos fregidets. T'agraden els sonsos? Mira, vaig a fer-me un cafè. No sé per què, perquè tampoc m'agrada. I encara menys el cafè sol. (*Se'l fa. El tasta.*) Puaf! Això no val res! (*I el llença a l'aigüera.*)»

«Apunta: *Interior finca. Matí. La Diana arriba a casa després de tota una nit de feina i nervis. Es troba en Conrat (amb "t", sí amb "t") al replà. Es miren. S'agraden, però ho dissimulen (malament, però ho dissimulen). Ella té en Santi, el marit, esperant-la dins del pis. Vol ser mare, però no pot. I en Santi (que és el que no pot tenir fills) no vol ni sentir parlar d'inseminacions. Ell proposa adoptar, però ella vol parir. Discuteixen. Ell se'n va i ella queda trista. Com anem? Ho podràs endreçar tot per demà? No pateixis, tenim tres mesos per enllestir la Bíblia. Ara, si segueixes apuntant-ho tot amb llapis i paper ens hi estarem els anys de Déu...»*

«Les ulleres! M'he deixat les ulleres al Restaurant...! Quin cap!! Et fa res si tornem a buscar-les?»

«El fill de puta de l'entrenador m'ha deixat plegat... Però, mira, mira quins braços...! Setanta anys i no he tingut

aquests músculs en ma vida... Quan vaig tornar de fer el viatge pel desert, em vaig veure en unes fotos sense samarreta i vaig dir: “Què és aquesta misèria??!” Fes gimnàs, home... Vols apuntar-te amb mi? Hi vaig com si em duguessin a galeres. Però quan surto estic com nou. És un tio collonut... M’explica la seva vida, em diu “un poco más, un poco más”, i em mata... El fill de puta em mata...».

Es dutxava amb aigua freda, que la calenta era com si li caigués al damunt un bol de sopa. Només bevia Coca-Cola, ja ho sabeu. Caminava com parlava: a saltirons... Aquell passadís del carrer Balmes... Quan sonava el telèfon i havia de córrer perquè l’aparell era a l’altra banda... Quin patir!

I escrivia cada dia, cada dia, cada dia...

Em va dir: «Planteja’t la situació més desesperada; imagina que et passa el pitjor que et pugui passar a la vida. I pensa si, fins i tot en aquelles circumstàncies, podries deixar d’escriure. Aleshores sabràs si ho ets o no.»

«Posa’t crema. Me’n vaig a nedar fins a la balisa. Vols venir? Vaig i torno. Veus on és la balisa? És lluny, eh? Fes-

ho tu... Va, vinga, fes-ho tu...! Segur que no em guanyes!
Ah, i avui soparem amb la Sardà, que és a Camallera.»

Érem la Sardà, la Majós, l'Enric Gallén, la Gemma, ell i jo.

Vam sopar fins les 6 del matí.

Quin tip de riure!

I de viure, Papitu. I de viure...

PERE RIERA

e